

תפ"ח 21989/03/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

30 אוקטובר
2022

תפ"ח 21989-03-22 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' הנשיאה אסתר הלמן - אב"ד
כב' השופטת יפעת שטרית
כב' השופט סאב דבור
המאשימה

מדינת ישראל

פלוני

נגד
הנאשם

נוכחים :

בשם המאשימה : עו"ד עמוס דניאלי

בשם הנאשם : עו"ד פתחי פוקרא, מטעם הסניגוריה הציבורית

הנאשם הובא באמצעות הליווי

מתורגמן לשפה הערבית : מר פואד דראושה - (הגעה 08:34) תחילת דיון 09:05 עד השעה 09:08

הכרעת דין וגזר דין

מבוא:

1. כנגד הנאשם, יליד 1998, קטין במועד ביצוע העבירות, הוגש לבית משפט זה כתב אישום, במסגרתו יוחסו לו במקור העבירות שעניינן, ניסיון אינוס, פציעה בנסיבות מחמירות ותקיפות שונות.

2. בדיון מיום 8.6.22, ובטרם הוחל בשמיעת ראיות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון ולפיו, כתב האישום יתוקן, הנאשם יחזור בו מכפירתו, יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע על פי הודאתו. מקום בו הנאשם היה קטין במועד ביצוע העבירות, הרי שבשלב זה ייקבע, כי הוא ביצע את העבירות נשוא כתב האישום המתוקן. היות והנאשם הינו תושב שטחי יהודה ושומרון, הרי שאין חובת קבלת תסקיר מאת שירות המבחן לנוער בעניינו של הנאשם. כן הוסכם, כי הצדדים יטענו באופן חופשי לעונש (הכל ביחד ייקרא להלן: "הסדר הטיעון").

במעמד זה עתרה המאשימה להגשת תסקיר אודות נפגעת העבירה. בהקשר זה הבהירה המאשימה, כי הסדר הטיעון הושג בהתחשב בעמדת נפגעת העבירה וכי עתירתה להגשת תסקיר בעניינה, כאמור, הינה על דעת נפגעת העבירה.

3. בהתאם להסדר הטיעון, כתב האישום תוקן, התקבל וסומן כא/1 (להלן: "**כתב האישום המתוקן**"). הנאשם חזר בו מכפירתו, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ונקבע על יסוד הודאתו, כי הוא ביצע את העבירות נשוא כתב האישום המתוקן וכדלקמן:

א. **מעשה מגונה בכוח תוך גרימת חבלות גופניות** - עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ב. **פציעה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 334 בצירוף סעיף 335 לחוק העונשין.

4. לבקשת המאשימה, הורינו על הגשת תסקיר אודות נפגעת העבירה. תסקיר, כאמור, הונח בפנינו.

עובדות כתב האישום:

5. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 2.10.12, סמוך לשעה 8:30, יצאה ז.ל., ילידת שנת 1958 (להלן: "**המתלוננת**") להליכה בשדות הסמוכים למושב בו היא מתגוררת.

6. בשלב מסוים במהלך ההליכה, הבחינה המתלוננת בנאשם עומד בצד השביל. המתלוננת חלפה על פניו של הנאשם, והנאשם החל ללכת אחריה. לאחר מספר מטרים לפת הנאשם את המתלוננת מאחור, נצמד אל גופה והחל להתחכך בגופה באופן מיני. המתלוננת נאבקה באחיזתו של הנאשם בניסיון להשתחרר מהאחיזה, ללא הצלחה. בתגובה, הדף הנאשם את המתלוננת והפילה לקרקע. בעקבות הנפילה שכבה המתלוננת על גבה על הקרקע.

7. בשלב זה, פתח הנאשם את מכנסיו, חשף את איבר מינו וכרע על ברכיו מעל לגופה של המתלוננת. המתלוננת ניסתה להתגלגל על צידה וחבטה בראשו של הנאשם באמצעות נרתיק בד שנשאה עמה. הנאשם נשכב על המתלוננת והניח את ידיו בכוח על חזה של המתלוננת. המתלוננת פנתה לנאשם בערבית ואמרה לו "אני אמית אותך", והניחה את ידה על צווארו של הנאשם כדי לחנוק אותו. בתגובה, הניח הנאשם את ידיו על צווארה של המתלוננת וחנוק אותה, עד שהמתלוננת לא הצליחה להוציא קול מגרונה.

8. בשלב זה, הרפתה המתלוננת מאחיזת צווארו של הנאשם והנאשם אף הרפה מחניקת המתלוננת. מיד לאחר מכן, החלה המתלוננת לצעוק "הצילו", והנאשם הצמיד את פיו לפיה של המתלוננת וחסם אותו.

בשלב זה אף נשך הנאשם את לחיה הימנית של המתלוננת. הנאשם הרים חפץ קשה שהיה במקום והחל להכות בראשה של המתלוננת בצדו הימני שוב ושוב, עד זוב דם.

9. המתלוננת פנתה לנאשם בערבית ואמרה לו "חכה רגע". הנאשם אמר למתלוננת "תתפשטי" וניסה להוריד ממנה את מכנסי הספורט שלבשה, תוך שהוא חוסם את פיה בידו. המתלוננת, בתגובה, משכה את מכנסיה למעלה, תוך שהיא מרגישה את איבר מינו של הנאשם נוגע בה. המתלוננת פנתה שוב לנאשם ואמרה לו לחכות ו"אתה ילד". מיד לאחר מכן פסק הנאשם ממעשיו, סגר את רוכסן מכנסיו וברח מהמקום.

10. במהלך האירוע, כאשר התחכך הנאשם בירכה של המתלוננת, הוא שפך את זרעו על מכנסיה של המתלוננת.

11. בעקבות מעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת החבלות הבאות: חתך בראש, כאבים בחזה בצד ימין בעת הנשימה, סימני חבלה, נפיחות ואודם בצוואר.

ראיות לעונש:

12. מטעם המאשימה הוגש גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (התקבל וסומן עת/1). כן הוגשו טיעונים לעונש בכתב (התקבלו וסומנו עת/2) ואסופת פסיקה (התקבלה וסומנה עת/3).

13. מטעם הנאשם הוגשה חוות דעת סוציאלית בעניינו של הנאשם מאת עו"ס פאדי סאמר (התקבלה וסומנה עת/1). לתוכנה של חוות דעת זו נתייחס בהמשך. כן הוגשו טיעונים לעונש בכתב (התקבלו וסומנו עת/2).

טיעוני המאשימה לעונש:

14. במסגרת טיעוניה לעונש בכתב, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

15. המאשימה טענה, כי התקיפה המינית החמורה והאלימה של הנאשם את נפגעת העבירה, הינה בבחינת רצח נפש ומהווה פגיעה מהותית בעקרונות אוניברסליים המשותפים לכל חברה, או תרבות, באשר היא ואשר עניינם, פגיעה בפרטיותה, בחירותה, בחופש הבחירה שלה ובשלמות גופה. בהקשר זה הפנתה לפסיקה רלוונטית.

16. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות והתכנון שקדם להן, טענה המאשימה, כי הנאשם בחר קורבן מזדמן אשר אין ביכולתו להזעיק עזרה. הנאשם תקף את נפגעת העבירה, אישה שכל פשעה היה שיצאה להליכה בשדות הסמוכים לביתה. הנאשם תקף אותה במקום מרוחק מיישוב ומאנשים אחרים, מקום מבודד שבו אין לה יכולת להזעיק עזרה ולא סביר, כי יגיע לשם אדם אשר יוכל לסייע לה.

17. המאשימה הוסיפה וטענה, כי מתחילתו של האירוע, הנאשם פעל באלימות ובאכזריות, החל מזה שלפת את נפגעת העבירה מאחור, כאילו הייתה כלי או חפץ בידיו. כאשר נפגעת העבירה ניסתה להשתחרר מאחיזתו, הפיל אותה לקרקע. הנאשם לא שעה להתנגדותה ולניסיונותיה של נפגעת העבירה להרחיקו מעליה, ביצע בה מעשים מגונים חמורים בכוח ולאחר מכן, חנק אותה, עד שלא הצליחה להוציא קול מגרונה. הנאשם המשיך לבצע בנפגעת העבירה מעשים מגונים בכוח, הצמיד את פיו לפיה וחסם אותו ולאחר מכן, נשך אותה בלחיה. הנאשם לא הסתפק באלימות החמורה שהפעיל, לקח לידיו חפץ קשה אשר היה במקום והיכה את נפגעת העבירה בראשה שוב ושוב, עד זוב דם.

גם אז לא שבע הנאשם מהתקיפה המינית ומהאלימות החמורה והאכזרית, והורה לנפגעת העבירה להתפשט. לאחר מכן, אף ניסה להפשיטה בעצמו, עת משך את מכנסיה כדי להמשיך ולתקוף אותה מינית, תוך שהוא חוסם את פיה ונוגע בה באיבר מינו.

18. המאשימה הדגישה, כי רק התעקשותה הבלתי נלאית של נפגעת העבירה, שאזרה שוב ושוב אומץ וכוח כדי לנסות ולגרום לנאשם להפסיק את מעשיו ואת התקיפה האלימה והחמורה, גרמה לנאשם לעצור לבסוף ולברוח מהמקום.

19. המאשימה ציינה, כי במהלך התקיפה המינית האלימה והאכזרית, הנאשם הגיע לסיפוקו ושפך את זרעו על מכנסיה של נפגעת העבירה.

20. המאשימה הפנתה לנזקים הגופניים והנפשיים שנגרמו לנפגעת העבירה, כתוצאה מביצוע העבירות. בהקשר זה טענה, כי מעובדות כתב האישום המתוקן עולה שהנאשם גרם לנפגעת העבירה חבלות גופניות בדמות חתך בראש, כאבים בחזה צד ימין בעת הנשימה, סימני חבלה שונים, נפיחות ואודם בצוואר. כן הפנתה לקביעת הפסיקה ולפיה, מדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה. הודגש, כי הנאשם פגע פגיעה חמורה בנפשה של נפגעת העבירה, פגיעה אשר בחלוף הזמן מהאירוע מתחדדת ומשפיעה על תפיסתה של נפגעת העבירה את עצמה ואת סביבתה ויש בה כדי להמשיך ולהשפיע על חייה.

21. המאשימה הפנתה לתסקיר נפגעת העבירה שהוגש, המתאר בפירוט את השלכות הפגיעה על נפגעת העבירה. באשר לפגיעה בטווח הקצר, הרי שהנאשם ברח מהמקום כאשר נפגעת העבירה פצועה ומדממת. מיד לאחר הפגיעה, נפגעת העבירה חוותה חווית אימה גדולה והייתה חרדה, שמא הנאשם

ברח כדי להזעיק את חבריו וכי אירוע התקיפה עלול להימשך ואף להוביל למותה.

באשר לפגיעה בטווח הארוך, הרי שהפגיעה החמורה הייתה נקודת שבר קשה ומטלטלת בחייה של נפגעת העבירה, אשר חצתה את חייה לשניים ואינה מאפשרת לה להמשיך אותם כבעבר. מאז הפגיעה, נפגעת העבירה חיה בתחושה תמידית של אימה, חרדה, דריכות תמידית, ערעור עמוק ותמידי בחוויית הביטחון והמוגנות, חוסר אמון באנשים, בדידות עמוקה ועוד. כל אלו פוגעים בחיי היומיום של נפגעת העבירה, בתחומי חיים שונים, כמפורט בתסקיר. בנוסף, מאז האירוע ועד היום נפגעת העבירה סובלת מהתקפי חרדה המאופיינים בתסמינים פיזיולוגיים, כמו גם מביטויים שונים המאפיינים נפגעי תקיפות מיניות.

הודגש, כי עורכת התסקיר התרשמה מתמונת נזק קשה וחמורה, על אף חלוף הזמן, אשר נראה כי אינו מרפא את הפצעים, אלא אף מעמיק אותם. יתרה מזו, חלוף הזמן אשר במהלכו לא נתפס הנאשם, גרם לנפגעת העבירה להמשיך ולחיות בתחושת פחד מהנאשם, אשר הסתובב חופשי ויכול היה לשוב ולפגוע בה.

22. באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי עיון בכתב האישום המתוקן מוביל למסקנה, כי מעשי הנאשם בוצעו על רקע תאוה מינית אגואיסטית ותאוות שליטה, תוך התעלמות מנפגעת העבירה, מהיותה בת אנוש, מהיותה בת חורין הרשאית לבחור עם מי לקיים מגע מיני, כמו גם אדישות והתעלמות מהתנגדותה, מכאבה ומסבלה. לטענת המאשימה, הנאשם התייחס לנפגעת העבירה כאל חפץ שנועד לספק את תאוותו המינית, ותו לא.

23. לטענת המאשימה, קטינות הנאשם בעת ביצוע העבירות הינה נסיבה הרלוונטית לשקלול בעת קביעת מתחם העונש ההולם. בהקשר זה הפנתה לפסיקה רלוונטית.

24. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הפנתה המאשימה למקרים שנדונו בפסיקה ולענישה שהושתה במסגרתם. כן טענה, כי הפגיעה בערכים המוגנים בעבירות המין מקבלת ביטוי הולם בחוק, דרכו ניתן להבין את סלידת החברה מעבירות מעין אלו. בהקשר זה הפנתה להוראת סעיף 355 לחוק העונשין, בו נקבע עונש מינימום לעבירות מין, העומד על רבע מהעונש המקסימלי בצידן של עבירות אלה. כן הפנתה לפסיקה בה נקבע, כי רק שיקולי שיקום עשויים להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם, אולם אין בכוחם כדי להוביל לקביעת מתחם שהרף התחתון שלו נמוך מעונש המינימום. על כן, לטענת המאשימה, במקרה דנן, הרף התחתון של מתחם העונש ההולם הינו, לכל הפחות, 30 חודשי מאסר בפועל, רק בגין עבירת המעשה המגונה לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין וזאת, מבלי להביא בחשבון את העבירה הנוספת שביצע הנאשם.

25. לאור האמור, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות ביצוע העבירות,

טענה המאשימה, כי לו היה הנאשם בגיר בעת ביצוע העבירות, הרי שמתחם העונש ההולם למעשים החמורים שביצע היה נע בין 6 - 10 שנות מאסר, בצירוף ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי חמור, קנס ופיצויים משמעותיים לנפגעת העבירה. אולם, מאחר והנאשם היה קטין בעת ביצוע העבירות ולאור גילו הצעיר באותה עת, טענה המאשימה, כי מתחם העונש ההולם למעשים החמורים שביצע נע בין 4 - 7 שנות מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית, כאמור.

26. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ציינה המאשימה, כי לנאשם עבר פלילי הכולל הרשעה קודמת בעבירה של שהייה בלתי חוקית משנת 2022, בה הורשע לאחר מעצרו. עבירה זו הובילה לפענוח המעשים במקרה דנן, באמצעות גילוי דנ"א, ולהגשת כתב אישום זה כנגד הנאשם.

מנגד, ציינה המאשימה, כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו והודה בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון.

27. המאשימה ציינה, כי משהיה הנאשם קטין במועד ביצוע העבירות, הרי שעניינו נדון לפי הוראות חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א - 1971 (להלן: "**חוק הנוער**"), המאפשר להביא בפני בית המשפט תסקיר מאת שירות המבחן, קודם להכרעת דינו של נאשם. עם זאת, מאחר ומדובר בנאשם תושב השטחים, הרי שבא כוחו בחר שלא לבקש עריכת תסקיר בעניינו, אלא להפנותו לקבלת חוות דעת פרטית.

28. בהתאם לאמור, בעניינו של הנאשם הוגשה חוות דעת סוציאלית פרטית מאת עו"ס פאדי סמאר. המאשימה ציינה, כי מחוות הדעת עולה, כי הנאשם גדל בתנאים של מצוקה כלכלית ועוני ולא שולב במסגרת לימודית כלשהי. כן התמודד עם מחסור קשה במזון ובביגוד ועבד בעבודות מזדמנות מגיל צעיר. עוד עולה מחוות הדעת, כי הנאשם לוקח אחריות על ביצוע המעשים ומביע חרטה. להערכת העו"ס, המעשים נעשו על רקע עיוותי חשיבה ועל רקע חשיפה מוקדמת לתכנים פורנוגרפיים אלימים. לטענת הנאשם, הוא האמין, כי הקורבן תהנה מכפיית מין ואלימות עליה ואף תרצה בקשר מיני איתו. הנאשם מסר, כי לאחר שהיכה את נפגעת העבירה באבן וראה דם זב מראשה, הוא נבהל, הבין את חומרת מעשיו וברח.

29. המאשימה סבורה, כי ככלל, יש לבחון בזהירות הנדרשת את חוות הדעת הפרטית, מקום בו הנאשם נמנע מהבאת חוות דעת אובייקטיבית בפני בית המשפט, אלא בחר להביא חוו"ד מטעמו, כאשר הנאשם הוא הלקוח ובעל האינטרס. המאשימה הדגישה, כי הדברים אמורים ביתר שאת, כאשר חווה"ד שהוגשה אינה מקצועית דיה, אינה מפורטת ואינה תומכת בעובדות את מסקנותיה. כך טענה, כי חווה"ד אינה מפרטת את תהליך החרטה של הנאשם ואינה כוללת גילוי אמפתיה לקורבן, אלא משתמשת בכותרות, מבלי שאלו באות לידי ביטוי בהתבטאויות מפורטות ואותנטיות של הנאשם ומבלי שעורך חווה"ד מצטט את מילותיו של הנאשם, כפי הנהוג במקרים דומים.

30. לטענת המאשימה, על אף אמירותיו של הנאשם, כי הוא לוקח אחריות ומבין את חומרת מעשיו, הרי שמחוות הדעת עולה, כי לקיחת האחריות אינה מלאה. כך, הנאשם טען, כי ברח לאחר שהיכה את נפגעת העבירה וראה דם זב מראשה, כאשר בפועל, גם לאחר מכן הוא המשיך לתקוף אותה מינית וניסה להפשיטה ממכנסיה. כך, הנאשם סותר את העובדות בהן הודה ומנסה לצייר תמונה של חוסר הבנה של הסיטואציה, כאשר נראה, כי במהלך האירוע, האלימות, האכזריות והתנגדותה של נפגעת העבירה, לא הרתיעו את הנאשם ולא מנעו ממנו מלהמשיך ולתקוף אותה. לא זו אף זו, הנאשם הצליח להגיע לסיפוק מיני.

31. המאשימה הוסיפה, כי מחווה"ד עולה, כי על אף עיוותי החשיבה שיש לנאשם מגיל צעיר בשל התכנים הפורנוגרפיים האלימים בהם צפה, הרי שהיום הנאשם מנהל מערכת יחסים נורמטיבית, אינו צופה בתכנים פורנוגרפיים ומסתפק ביחסי מין עם אשתו. לטענת המאשימה, אי אפשר שלא לתהות, כיצד מי שהחזיק בעיוותי חשיבה כה חמורים, אשר הובילו אותו לבצע את המעשים החמורים שביצע, משתקם ללא הליך טיפולי וללא מערכת תומכת. כך לטענתה, קשה שלא להעלות ספק ביחס למהימנות דברי הנאשם והמקום הנורמטיבי בו, לטענתו, הוא נמצא כיום. הניסיון מלמד שנדרש הליך ארוך ומפרך כדי לצאת מבירא עמיקתא בו היה. נראה, כי הנאשם משליך מאחריותו למעשים על התכנים המיניים האלימים אליהם נחשף, ותולה בהם ובחשיפתו אליהם את מעשיו.

32. עוד טענה המאשימה, כי ככל שתעלה טענת הגנה ולפיה, יש לתת משקל משמעותי להיות הנאשם קטין בעת ביצוע העבירות, מעבר להיותה נסיבה לעצם קביעת מתחם העונש ההולם, הרי שלטענתה, קטינות אינה מקנה חסינות. זאת, בפרט בנסיבות של ביצוע עבירת מין שנלווית אליה אלימות חמורה, ובמיוחד מקום בו העבירה הינה קשה ואכזרית והפגיעה בנפגעת העבירה כה קשה גם בחלוף השנים. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

לאור האמור, נוכח היות הנאשם בגיר כיום, עתרה המאשימה ליתן לקטינותו בעת ביצוע העבירות משקל בעת קביעת מתחם העונש ההולם בלבד, מבלי ליתן לכך משקל נוסף בעת קביעת מיקום העונש הראוי לנאשם בתוך המתחם. כן טענה, כי השיקולים המנויים בחוק באשר לנאשמים קטינים אינם מתקיימים במקרה דנן, מאחר וכיום, בעת משפטו, הנאשם הינו בגיר, אשר מסוגל לשאת עונש ההולם את מעשיו החמורים.

33. המאשימה הוסיפה וטענה, כי יש לדחות את טענת ההגנה ולפיה, יש ליתן משקל בכורה לשיקולי השיקום בעת גזירת עונשו של הנאשם, מאחר והיה קטין בעת ביצוע העבירות, ככל שטענה כאמור תעלה. זאת, היות ומדובר בנאשם שהינו בגיר בן 24 כיום, אשר לא עבר הליך טיפולי שיקומי כלשהו, ממזער מאחריותו לביצוע העבירות והנתן היחיד העומד לזכותו בהקשר זה, הוא אי הרשעתו בעבירות דומות לאורך השנים וניהול אורח חיים נורמטיבי, על פניו.

34. המאשימה הדגישה, כי יש לזקוף לחובת הנאשם את הסיבה בגינה נשפט בהיותו בגיר ולא בהיותו קטין והיא, הימלטותו לאחר ביצוע העבירות, כאשר זהותו נחשפה רק לאחר כמעט כעשור, באמצעות גילוי

דנ"א, כאשר ביצע עבירה נוספת. בהקשר זה הפנתה לפסיקה רלוונטית.

לאור זאת, טענה המאשימה, כי המשקל שיש ליתן לגילו של הנאשם מתבטא בקביעת מתחם עונש הולם שונה מזה שהיה נקבע לבגיר שהורשע במעשים דומים. מאחר והנאשם לא עבר הליך שיקומי, הרי שאין לתת לכך משקל ואין בכך כדי לחרוג ממתחם הענישה לו עתרה המאשימה.

35. לאור האמור, טענה המאשימה, כי יש למקם את העונש הראוי לנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, כפי עתירתה.

36. עוד עתרה המאשימה להטלת פיצוי לטובת נפגעת העבירה. בהקשר זה טענה, כי הפיצוי מהווה רכיב חשוב בענישה, בנוסף לעונש מאסר. אמנם בפיצוי שכזה אין כדי לכפר, או לכסות, על נזקים וטראומות שאינם ניתנים לאומדן כספי, אולם חשיבותו בהכרה הניתנת על ידי החברה, כי המעשים שנעשו לקורבן, מהווים עיוות של התנהגות אנושית. בנוסף, טענה, כי יש בפסיקת פיצויים על ידי בית המשפט כדי להעלות את מעמדם של נפגעי העבירה, כחלק מהמגמה לשלבם בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיהם. יש בכך אף יסוד של היטהרות לעברייני עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו.

על כן, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם לשלם פיצוי בסכום משמעותי לנפגעת העבירה, בגין הסבל הפיזי והנפשי שנגרם לה בשל העבירות החמורות שביצע בה הנאשם.

37. עוד עתרה המאשימה להטיל על הנאשם קנס כספי, או מאסר תמורתו. כן עתרה להטלת מאסר על תנאי ממשי ומרתיע.

38. בסיכום טענותיה, טענה המאשימה, כי מתסקיר נפגעת העבירה ניכר, כי הנזקים שנגרמו לנפגעת העבירה ממשיכים ליתן את אותותיהם בה ובחייה, יום אחר יום. מנגד, מחוות הדעת הפרטית בעניינו של הנאשם עולה, כי עד היום הנאשם מתקשה לקחת אחריות מלאה, ממזער מחומרת האירוע ומתקשה להפנים את גודל הנזק הנפשי והפיזי שהסב לנפגעת העבירה.

39. בהתחשב בחומרת העבירות שביצע הנאשם, נסיבות ביצוען, היות הנאשם קטין בעת ביצוען, בערכים החברתיים המוגנים, בנזק שנגרם ממעשיו, בצורך להרתיע את הרבים, בלקיחת האחריות של הנאשם ולאור מכלול הנתונים שפירטה בטיעוניה, סבורה המאשימה, כי יש למקם את העונש הראוי לנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, כפי עתירתה, לצד מאסר מותנה, קנס ותשלום פיצוי משמעותי לנפגעת העבירה.

40. המאשימה ביקשה להצטרף לדברי נפגעת העבירה, כי היא מצפה לכך שאחרי כל השנים יעשה עמה

צדק וכי העונש שיושט על הנאשם ישקף את חומרת המעשים, את חומרת הפגיעה בה, ויאפשר לה תחושת מוגנות חלקית, בידיעה כי הנאשם משלם על מעשיו החמורים מאחורי סורג ובריח.

41. בהשלמת טיעוניה לעונש בדיון מיום 2.10.22, חזרה המאשימה על עמדתה העונשית, כפי טיעוניה בכתב. כן הבהירה, כי לגישתה, העבירה של מעשה מגונה בכוח שביצע הנאשם, מצויה ברף הגבוה של החומרה, לאור האלימות החמורה בה נקט הנאשם כלפי נפגעת העבירה. כן הדגישה, כי אמנם הנאשם היה קטין בעת ביצוע העבירות, נער כבן 14, אולם כיום יש לשפוט אותו כבגיר, כאשר על פי הפסיקה, יש להתחשב בקטינותו בעת ביצוע העבירות כנתון במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בעת קביעת מתחם העונש ההולם. כך, יש לקבוע מתחם עונש הולם בעניינו של הנאשם, בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין. עם זאת, בשים לב לקטינותו בעת ביצוע העבירות והעובדה, כי יכולתו להבין את הפסול שבמעשיו הייתה מוגבלת נוכח קטינותו, הרי שהמתחם לו עתרה הינו נמוך יותר מהמתחם לו הייתה עותרת אילו העבירות בוצעו בהיותו בגיר.

המאשימה עתרה לקביעת מתחם שיהלום את המעשה החמור שביצע הנאשם, את האלימות החמורה בה נקט ואת הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו לנפגעת העבירה.

עוד עתרה המאשימה להרשעת הנאשם בדיון, נוכח חומרת המעשים ותוצאותיהם, ובשים לב לעמדת ב"כ הנאשם.

המאשימה ציינה, כי הנאשם עצור מיום 16.2.22, אולם במהלך תקופה זו ריצה 45 ימי מאסר בגין הרשעתו בעבירה אחרת. לאור זאת, עתרה לנכות מהמאסר שיוטל עליו, ככל שיוטל, את ימי מעצרו בגין העבירות הנוכחיות בלבד, ללא ניכוי הימים בהם היה אסיר.

המאשימה שבה ועתרה לדחות את קביעות ומסקנות חווה"ד הפרטית שהוגשה מטעם הנאשם, מהנימוקים שפירטה בטיעוניה. בהקשר זה הדגישה, כי הנאשם לא עבר כל הליך טיפולי שיקומי, דבר המעמיד בספק את האמור בחוות הדעת.

טיעוני הנאשם לעונש:

42. במסגרת טיעוניה לעונש בכתב, ציין ב"כ הנאשם, כי העבירות בוצעו בהיות הנאשם קטין בן 14 שנים ו-8 חודשים וכי כיום הנאשם בגיר, בן 24 שנים ו-8 חודשים. כן טען, כי על עניינו של הנאשם חלות הוראות חוק הנוער, וכי בכל הנוגע לענישת קטינים, הבכורה נתונה לשיקולי השיקום, אשר מעצם טיבם הינם צופים פני עתיד. בהקשר זה הפנה לפסיקה רלוונטית. כך ציין, כי סעיף 40טו לחוק העונשין קובע, כי על ענישת קטינים חלות הוראות חוק הנוער, אך יחד עם זאת, רשאי בית המשפט הדין בעניינם של קטינים, להתחשב בעקרונות שביסוד תיקון 113 לחוק העונשין וזאת, תוך התאמתם לענישת הקטין וככל שסבר

שראוי לתת להם משקל בנסיבות המקרה.

43. כן הפנה ב"כ הנאשם להוראת סעיף 5א(ב) לחוק הנוער, הדן בשפיטת בגיר בגין עבירה שביצע בהיותו קטין. סעיף זה מחיל חלק מהוראות חוק הנוער על דיון בעניינו של בגיר שמלאו לו 19 שנה ואשר ביצע את העבירה בהיותו קטין. כן הפנה לפסיקת בית המשפט העליון הדנה ברציונל העומד בבסיס החלת חלק מהסמכויות הנתונות לשופטי נוער על הליכים בעניינם של בגירים אשר ביצעו עבירה בהיותם קטינים, כמו גם בסוגיית הקריטריונים על פיהם תיבחן ההתייחסות לאותו נאשם, ולקביעות שם. לאור זאת, עתר ב"כ הנאשם ליתן משקל מכריע להיות הנאשם קטין בן 14 ו-8 חודשים בעת ביצוע העבירות ולהימנע ממיצוי הדין עימו.

44. ב"כ הנאשם הדגיש, כי כתב האישום תוקן באופן משמעותי וטען, כי מבלי להקל ראש בחומרת העבירות, הרי שאין המדובר בעבירות מין ואללימות המצויות ברף הגבוה של החומרה.

45. באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הפנה ב"כ הנאשם לחוות הדעת הסוציאלית ענ/1 ולנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו שם. כך ציין, כי הנאשם יליד 1998, תושב יהודה ושומרון, נשוי מזה כשנתיים. הנאשם הינו החמישי מבין שישה אחים ואחיות. אביו אינו עובד עקב מצבו הרפואי ובשל נכות ברגלו ממנה הוא סובל מזה מספר שנים. אמו של הנאשם הלכה לעולמה לפני כשנתיים עקב מחלה. הנאשם גדל במשפחה קשת יום אשר מצבה הכלכלי קשה ביותר ומרבית חייו בתנאי עוני מחפירים. בילדותו, נהג הנאשם לעמוד בצמתים ובמעבר הגבול כדי למכור ממתקים ופריטים אחרים לנוסעים ולנהגים. בשעות הערב, הנאשם הרבה לשוטט באזור מגוריו ללא מעש, ללא ההשגחה וללא מסגרת מכילה כלשהי. במשך כל חייו, הנאשם התמודד עם מחסור במוצרי מזון בסיסיים ובביגוד.

46. עוד פורט בחוות הדעת, כי עובר למעצרו, חי הנאשם בבית סבתו, בתנאי מגורים ירודים ביותר, ביחידת דיור ישנה, בלתי מרוהטת ואשר אינה ראויה למגורים. לפני מעצרו, הנאשם נפגע באורח קשה ברגלו וכתוצאה מכך, הוא סובל מכאבים מתמשכים. נטען, כי מצבו הרפואי של הנאשם התדרדר במהלך מעצרו, מאחר ובמשך חודשים, הוא לא קיבל מענה רפואי מתאים. עורך חוות הדעת התרשם, כי הנאשם גדל בתנאים מורכבים מאוד, אשר כללו חשיפתו מילדות לגורמי דחק וסיכון רבים, הקשורים לגדילתו בעוני רב ובהזנחה חינוכית ורגשית, בשל עבודתו כמוכר בצמתים, שוטטות וחשיפה לבני נוער ולדמויות בוגרות. לטענת ב"כ הנאשם, מהאמור עולה, כי נסיבותיו האישיות של הנאשם לאורך חייו היו קשות, מורכבות וחריגות. ב"כ הנאשם עתר ליתן בגזר הדין ביטוי לנסיבות אלה, מקום בו קיימת, לטענתו, זיקה ישירה בין לבין ביצוע העבירות.

47. ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן בהזדמנות הראשונה וטען, כי בצד החיסכון בזמן שיפוטי יקר, הודאתו של הנאשם מלמדת על קבלת אחריות מצדו על מעשיו. כן טען, כי מעיון בחוות הדעת ענ/1 עולה, כי הנאשם מקבל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה כנה ואמיתית בגינם. זאת ועוד, ההתנהגות נשוא כתב האישום המתוקן הינה חריגה להתנהלות הנאשם במשך כל ימי

חייו, בהיותו נעדר רקע עברייני כלשהו. בחלוף 10 שנים, הנאשם מבין כיום היטב ולעומק את חומרת מעשיו והוא מגלה עמדה ביקורתית ביחס אליהם. על פי ממצאי חוות הדעת, הנאשם מבין, כי חשיבתו הייתה מוטעית, ומודע לכך שביצע עבירות חמורות והסב נזק לקורבן. כראיה, מאז ביצוע העבירות, הנאשם לא ביצע כל עבירה נוספת, למעט עבירה של כניסה לישראל שלא כדין. ב"כ הנאשם עתר ליתן בגזר הדין ביטוי קונקרטי להודאת הנאשם, לקבלת האחריות על מעשיו, להבעת חרטה כנה ואמיתית, לרבות אמפתיה כלפי המתלוננת, לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ובפרט, אי העדת המתלוננת.

48. לטענת ב"כ הנאשם, עיון בחוות הדעת ענ/1 מלמד מהן הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות. בהקשר זה ציין עורך חוות הדעת, כי הנאשם גילה בילדותו סקרנות ועניין במין, עקב חשיפתו לתכנים פורנוגרפיים. חשיפה זו הייתה פועל יוצא של התחברותו לחבורת נערים וגברים בוגרים בסביבת מגוריו. הנאשם נחשף לתכנים ולסרטים מיניים אלימים בהיותו נער צעיר, כשלטענתו, הדמות הנשית באותם סרטים שיתפה פעולה ונהנתה. נטען, כי צפייה מוגברת בסרטים אלה גרמה לעוררות מינית רבה אצל הנאשם. כך, עורך חוות הדעת התרשם, כי ברקע לביצוע העבירות עמדה חשיפה מוקדמת מילדות לתכנים מיניים ואלימים אשר גרמו לעיוותים בחשיבתו של הנאשם. החשיפה לתכנים פורנוגרפיים קשים בגיל צעיר מאוד, יחד עם היות הנאשם בעל אישיות בלתי בשלה ובהיעדר התנסות במערכת זוגית נורמאלית, הובילו לגיבוש חשיבה מוטעית אצל הנאשם.

49. ב"כ הנאשם ציין, כי במועד ביצוע העבירות, היה הנאשם קטין בן 14 שנים ו-8 חודשים. כיום, הנאשם בן 24 שנים ו-8 חודשים. ב"כ הנאשם עתר ליתן בגזר הדין ביטוי לגילו של הנאשם במועד ביצוע העבירות, כמו גם לגילו כיום.

50. באשר לשיקום הנאשם, הפנה ב"כ הנאשם לגורמי הסיכוי שנמנו בחוות הדעת ענ/1 והם, היעדר קיומה של אישיות עבריינית, היעדר ניהול אורח וסגנון חיים עברייני, היעדר התמכרות לחומרים פסיכו אקטיביים, היעדר מחלת נפש, הבעת חרטה, שאיפה לחזור ולנהל אורח חיים תקין, העובדה כי מאז ביצוע העבירות חלפו 10 שנים במהלכן הנאשם לא שב וביצע עבירת מין, או עבירת אלימות. גורמים אלה מחזקים את ההתרשמות, כי מדובר באירוע חריג בחייו של הנאשם. ב"כ הנאשם ציין, כי עורך חוות הדעת המליץ על קיצור תקופת מאסרו של הנאשם.

51. צוין, כי הנאשם נתון במעצר משך תקופה ממושכת, החל מיום 20.2.22. נטען, כי גם בבית המעצר הנאשם שוהה בתנאים קשים במיוחד, כאשר מאז מעצרו ובשל מצבה הכלכלי של משפחתו, הוא אינו זוכה לתמיכה כלשהי. עוד נטען, כי בשל אישיותו החלשה, הנאשם הותקף על ידי עצורים אחרים מספר פעמים והוא שוהה בדרך כלל בתנאי בידוד ואינו יוצר קשר עם עצורים אחרים. הנאשם הועבר במהלך מעצרו למספר אגפים בבית המעצר, בשל אלימות ותוקפנות שחווה מעצורים אחרים. כיום הינו שוהה בתנאי בידוד, לאחר שחווה ניסיון תקיפה. זאת ועוד, מאז מעצרו הנאשם לובש את אותם הבגדים, כאשר בקשת בא כוחו להביא עבורו ביגוד לבית המעצר, לא נענתה בחיוב.

52. ב"כ הנאשם הדגיש את חלוף הזמן הרב ממועד ביצוע העבירות, 10 שנים, וטען, כי נתון זה צריך לקבל ביטוי משמעותי בגזר הדין. כן ציין, כי לחובת הנאשם הרשעה אחת בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

53. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי על אף היות הנאשם קטין בעת ביצוע העבירות, הרי שהוא לא שולב בתהליך טיפולי בטרם גזירת דינו. זאת, מאחר ולא היה סיכוי ממשי לכך נוכח גילו של הנאשם כיום, בהתחשב בהיותו תושב השטחים ובהיעדר מסגרות מתאימות לנאשמים עם מאפיינים דומים, דוברי ערבית בלבד. נטען, כי בעניינו של הנאשם ניכרות ההשלכות הקשות של מציאות זו, כאשר ברור, כי המחסור במסגרות טיפוליות כאמור, הוא בלבד אשר הוביל, הלכה למעשה, לכך שהנאשם לא שולב עם תחילת ההליך המשפטי בהליך טיפולי. עם זאת, הוטעם, כי מציאות זו אינה צריכה להוביל לתוצאה הקשה של שליחת הנאשם למאסר, לראשונה בחייו. כך הודגש, כי אי שילוב הנאשם במסגרת טיפולית החמיר את מצבו המשפטי, אף שהדבר לא היה תלוי בנאשם.

54. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה רלוונטית ולענישה שהושתה במסגרתה.

55. ב"כ הנאשם ביקש לעמוד בקפדנות על מטרות ההליך הפלילי במובן הרחב והמגמה הניצבת מאחוריו, כמו גם על ההשלכות ההרסניות העתידיות של מאסר ממושך לנאשם, שהינו בן 24 שנים כיום. לטענתו, קיימת אפשרות קונקרטית וממשית לשקם את הנאשם ולהחזירו למסגרת של חיי חברה חיוביים, אפשרות אשר מקבלת את תמיכתה מהאמור בחוות הדעת. הודגש, כי כאשר עסקינן בנאשם שגלום בו פוטנציאל שיקומי, הרי שיש לנקוט באפיק טיפולי, תוך הערכת סיכויי שיקומו של הנאשם. כך, בעת גזירת דינו של נאשם אשר ביצע את העבירות בהיותו קטין, יש ליתן משקל רב במיוחד לנסיבות האישיות של הנאשם, לגילו בעת ביצוע העבירות ובמועד מתן גזר הדין ולסיכויי שיקומו.

56. נטען, כי מדיניות הענישה הנהוגה והראויה בעניינם של קטינים, או מי שהיו קטינים בעת ביצוע העבירות, מעניקה משקל רב לעצם היותם קטינים וזאת, היות וגילם הצעיר מחייב התייחסות שונה לחומרת העבירה. כמו כן, גילו הצעיר של הנאשם עשוי להצביע על חוסר בשלות אישית ולעיתים על חוסר יכולת ממשית להבין את משמעות המעשים. מעבר לכך, ישנה מחויבות של החברה לנסות ולשקם קטינים ולהעלותם על מסלול תקין וראוי. לטענת ב"כ הנאשם, ככל שישנו סיכוי רב יותר לשיקומו של הנאשם, כך תגבר נטיית בית המשפט לנקוט בעניינו באמצעים שיקומיים, תחת אמצעים עונשיים. במקרה דנן, כך נטען, ישנו סיכוי מוחשי וקונקרטי לשיקום הנאשם, לאור האמור בחוות הדעת ענ/1, כמו גם נוכח היעדר מעורבות פלילית נוספת במשך עשור.

57. ב"כ הנאשם הטעים, כי בהתאם לדין ולפסיקה, הרי שיש לבחון את ענישת הנאשם בהתאם למתווה של תיקון 113 לחוק העונשין, תוך מתן משקל ממשי לקטינות הנאשם בעת ביצוע העבירות.

58. בנסיבות המקרה דנן ונוכח מצבו הכלכלי הקשה ביותר של הנאשם, עתר בא כוחו להימנע מהטלת קנס על הנאשם. בהקשר זה נטען, כי הטלת קנס משמעותה הטלת תקופת מאסר נוספת על הנאשם. כמו כן, בהתחשב באפשרות להגשת תביעה אזרחית בגין הנזק הנטען, עתר ב"כ הנאשם להטיל על הנאשם פיצוי עונשי מתון וסמלי בלבד.

59. לאור האמור, עתר ב"כ הנאשם שלא למצות את הדין עם הנאשם, להימנע מהטלת מאסר בפועל ולהסתפק בתקופת מעצרו, לצד עונשים נלווים.

60. בהשלמת טיעוניו לעונש בדין מיום 2.10.22, חזר ב"כ הנאשם על טיעוניו ועל עמדתו העונשית, כפי טיעוניו בכתב. כן טען, כי טיעוני המאשימה ומתחם העונש אליו עתרה רלוונטיים לעניינו של בגיר ולא למי שביצע את העבירות בהיותו קטין. כן ציין, כי בהתאם לדין, אין חובת קבלת תסקיר בעניינו של הנאשם, בהיותו תושב השטחים. מעבר לכך, טען, כי ממילא לא היה בתסקיר כדי להועיל לנאשם, היות ואין בנמצא מסגרת טיפולית מתאימה עבורו.

ב"כ הנאשם ביקש לדחות את טיעוני המאשימה כנגד חוות הדעת ענ/1, תוך שהדגיש, כי חוות הדעת מפורטת ומבוססת על ממצאי האבחון שנערך לנאשם. כן טען בהקשר זה, כי לו ביקשה המאשימה לתקוף את חוות הדעת, הרי שהיה עליה לעמוד על חקירת עורך חוות הדעת, או לכל הפחות, על משלוח שאלות הבהרה.

באשר לפסיקה אליה הפנתה המאשימה, טען ב"כ הנאשם, כי מרביתה אינה רלוונטית לעניינו, מקום בו הנאשמים שם לא ביצעו את העבירות בהיותם בגיל הזהה לגילו של הנאשם. בנסיבות אלה, טען, כי מתחם העונש לו עותרת המאשימה, חסר עיגון בפסיקה.

61. בדבריו, הביע הנאשם צער וחרטה על מעשיו. כן הביע רצון לחזור לביתו וביקש להשתחרר ממעצרו. הנאשם ציין, כי אמו נפטרה וכי אין מי שיעזור לו. הנאשם ביקש סליחה והצהיר, כי לא יחזור שוב לישראל. עוד מסר, כי במעצרו הוא חווה התעללות ומותקף על ידי אחרים. הנאשם בכה, התחנן לעזרה והצהיר, כי לא יעבור עבירות נוספות.

חוות הדעת הפרטית בעניינו של הנאשם ענ/1:

62. כאמור, מטעם הנאשם הוגשה חוות דעת פרטית (ענ/1), אשר נערכה על ידי עו"ס פאדי סמאר.

63. עורך חוות הדעת התרשם, כי הנאשם גדל בתנאים מורכבים מאוד, אשר כללו חשיפתו מילדות לגורמי דחק וסיכון רבים. גורמים אלה קשורים לגדילת הנאשם בעוני רב ובהזנחה חינוכית ורגשית, עבודתו כילד בצמתים, שוטטות וחשיפה לבני נוער ולדמויות בוגרות. במהלך גדילתו, הנאשם נחשף כילד וכנער לתכנים פורנוגרפיים קשים ונראה, כי נוכח גילו הצעיר, אישיותו הבלתי בשלה באותה עת והיעדר התנסותו באינטראקציה זוגית בריאה, עיקר למידתו על אופי היחסים בין גבר לאישה התגבש באמצעות

צפייה בתכנים מיניים אלו.

64. בכל הקשור להתפתחות תובנות אצל הנאשם מאז ביצע את העבירות, עורך חוות הדעת התרשם, כי הנאשם מצליח להתבונן בקשר בין חשיפתו לתכנים מיניים בגיל צעיר, לבין עיתוי העבירות ואופיין המיני והאליים. הנאשם לוקח אחריות על העבירות, כאשר במהלך הבדיקה, הוא הצליח להצביע על התפתחות חשיבתו שהביאה לביצוע העבירות ולפגיעה בקורבן. הנאשם הביע חרטה על ביצוע העבירות.

65. צוין, כי ככלי תומך החלטה, נבחנו משתנים המקושרים בספרות המחקרית בתחום ניבוי המסוכנות לאלימות ובתחום מיפוי התכונות העברייניות. תוצאות האבחון מצביעות על גורמי הסיכוי הבאים: היעדר קיומה של אישיות עבריינית, היעדר ניהול אורח חיים וסגנון חיים עברייני, היעדר התמכרות לחומרים משני תודעה, היעדרה של מחלת נפש, הבעת חרטה, שאיפת הנאשם לחזור ולנהל אורח חיים תקין בחיק משפחתו. צוין, כי העובדה שמאז ביצוע העבירות לפני 10 שנים, הנאשם לא שב וביצע עבירות מין או אלימות נוספת, מחזקת את דבריו בדבר חריגות העבירות לחייו בדרך כלל.

66. התרשמות עורך חוות הדעת, על סמך הריאיון עם הנאשם ובחינת הכלים תומכי ההחלטה שצוינו לעיל, היא כי הנאשם הפיק ברמה הקונקרטית את הלקחים ממעורבותו בביצוע העבירות ונמנע בכוחות עצמו לאורך שנים רבות מלשוב ולבצע עבירות מין ואלימות. מזה שנים רבות, הנאשם מגלה יכולת לווט ולשלוט בהתנהגותו ובכלל זה, התנהגותו המינית.

67. בסיכומה של חוות הדעת, הומלץ לפעול לקיצור שלב כליאתו של הנאשם בתנאי מעצר, על מנת לשפר את תנאי כליאתו ולצמצם את גורמי הדחק.

תסקיר נפגעת העבירה:

68. בעניינה של נפגעת העבירה הוגש תסקיר, בו תוארו השלכות הפגיעה המינית עליה. בנסיבות העניין ולשם שמירה על פרטיות נפגעת העבירה, יובא אך בתמצית ובקליפת אגוז העולה מתסקיר זה.

69. בתסקיר צוין, בין היתר, כי לאורך חייה, עד לפגיעתו הקשה של הנאשם בה, נפגעת העבירה חיה בחוויה של ביטחון ושל היותה מוגנת. על רקע מאפייניה האישיים, החוסן, הכוחות והיכולות שהפגינה לאורך כל חייה, אשר נבעו, בין היתר, מהצלחתה בתחום הספורט, המחייב תכונות של אומץ ונחישות, נפגעת העבירה תפסה את עצמה כבעלת יכולת להתמודדות עם מצבי סיכון ומצוקה ויכולת להגן על עצמה. על אף מאבקה בנאשם, פגיעת הנאשם היא אירוע מטלטל עבורה, המערער את תפיסתה את העולם ואת האירועים כבעלי היגיון הניתן לניבוי, ומציף אותה בתחושות של פגיעות, חוסר אונים וחולשה ובכך, מערער את תפיסת הערך העצמי שלה. תחושות אלה מצמצמות גם את חוויית המוגנות שלה ונמצאות ברקע לחשדנות, דריכות, קשיי אמון ופגיעה בספונטניות בהתנהלותה בקשרים עם אחרים

ובחיים בכלל. קשיי נפגעת העבירה בשיתוף רגשותיה, מחשבותיה ותחושותיה, המתפרש על ידה כמעמיד אותה בסיכון להתמקמות בפוזיציה חלשה ובכך מעמיד אותה בסכנה לפגיעה חוזרת בה, מותיר אותה באופן תמידי בחוויה של בדידות.

70. נוכח תמונת הנזק הקשה המתוארת בתסקיר, ועל מנת לספק לנפגעת העבירה הכרה בחומרת הפגיעה שגרם לה הנאשם, הכרה אשר היא משוועת וכמהה לה, המליצה עורכת התסקיר כי יוטל על הנאשם, בין היתר, פיצוי כספי משמעותי עבור נפגעת העבירה. צוין, כי פיצוי זה יהווה עבורה גם אקט של קבלת אחריות מצדו של הנאשם לפגיעה ולסבל שגרם לה.

דין והכרעה:

סוגיית הרשעת הנאשם בדין:

71. במסגרת הסדר הטיעון, הסכימו הצדדים, כי הנאשם יורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן. באותו שלב, כאמור, בשים לב לקטיונותו של הנאשם בעת ביצוע העבירות, נקבע, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן. בהתאם להסכמת הצדדים, כאמור, הבהיר ב"כ הנאשם בטרם טיעונו לעונש, כי הינו מסכים להרשעת הנאשם בדין.

72. בנסיבות אלו, נוכח מהות המעשים שביצע הנאשם, החומרה הגלומה בהם, טיבם ומהותם, בשים לב לעמדות ב"כ הצדדים והסכמותיהם במסגרת הסדר הטיעון בהקשר זה, הרי שאין מקום להימנע מלהרשיע את הנאשם בדין.

אשר על כן אני סבורה, כי יש להרשיע את הנאשם על יסוד הודאתו בעבירות נשוא כתב האישום המתוקן בהן הודה, ואציע לחברי לעשות כן.

סוגיית הענישה הראויה:

תחולת תיקון 113 לחוק העונשין בעניינו של נאשם בגיר שביצע את העבירות בהיותו קטין:

73. מקום בו עסקינן בנאשם אשר היה קטין במועד ביצוע העבירות, אולם נותן עליהן את הדין בהיותו בגיר, הרי שיש לדון ראשית בשאלת תחולתו של תיקון 113 לחוק העונשין על עניינו של הנאשם.

74. בכל הנוגע לגזירת עונשו של בגיר, קובע סעיף 40ב לחוק העונשין, כי "העיקרון המנחה בענישה

הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". תיקון 113 לחוק העונשין מעניק בכורה, אם כי לא בלעדיות, לעקרון ההלימה, שבבסיסו - עקרון הגמול. על פי עקרון זה, העונש הראוי לעבריין נגזר מחומרת מעשיו ומידת אשמו (ראו למשל: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13)).

75. לעומת זאת, בכל הנוגע לענישת קטינים, נתונה הבכורה לשיקולי שיקום, אשר מעצם טיבם, הינם צופים פני עתיד. כך, למשל, בע"פ 5355/14 פלוני נ' מדינת ישראל (27.10.15) נקבע כדלקמן:

"כאשר בקטינים עסקינן, זוכה שיקול השיקום של הקטינים למשקל מוגבר, בשל האינטרס החברתי בהשבתם למוטב. כמו כן, מוענק משקל רב במיוחד לנסיבות האישיות של קטין ולגילו, בשל ההנחה שהקטין טרם מצוי בשלב בו התגבשה אישיותו סופית, ועל כן עוד לא חלפה ההזדמנות להשיבו למוטב".

76. סעיף 40טו לחוק העונשין קובע, כי על ענישת קטינים חלות הוראות חוק הנוער. יחד עם זאת, בית המשפט רשאי, גם כשהוא דן בעניינם של קטינים, להתחשב בעקרונות ובשיקולים המנחים שבתיקון 113 לחוק העונשין וזאת, תוך התאמתם לענישת הקטין, ככל שסבר שראוי לתת להם משקל בנסיבות המקרה שלפניו.

77. סעיף 5א(ב) לחוק הנוער, הדן בשפיטת נאשם בגיר בעבירה שביצע בהיותו קטין, והרלוונטי לענייננו, מחיל חלק מהוראות חוק הנוער, על דיון בעניינו של בגיר שמלאו לו 19 שנה, אשר ביצע עבירה בהיותו קטין, בקבעו כדלקמן:

"הדיון בעניינו של נאשם שביום הגשת כתב האישום נגדו מלאו לו 19 שנים וביום ביצוע העבירה היה קטין, יהיה בפני בית משפט שאינו לנוער, ואולם הוראות סעיפים 9, 21, 22, 24, 26 למעט פסקאות (1), (4) ו-(5) שבו, ו-27, יחולו, בשינויים המחויבים".

78. בע"פ 7416/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.5.16), דן בית המשפט העליון ברציונל העומד בבסיס החלת חלק מן הסמכויות הנתונות לשופט נוער על הליכים בעניינם של בגירים, שביצעו עבירה בהיותם קטינים ובין היתר, נקבע כדלקמן:

"סעיף 5א לחוק הנוער מלמד, אם כן, כי המחוקק ראה להבחין לענין תחולת סעיפים שונים בחוק הנוער בין נאשמים שהועמדו לדין בהיותם קטינים (ועד שנה אחרי, כמסובר) לבין נאשמים שהועמדו לדין בהיותם בגירים, אף שאלה כמו אלה הועמדו לדין בגין עבירה שביצעו בהיותם קטינים. עיון בסעיפי חוק הנוער מגלה כי הסעיפים שלא הוחלו על נאשמים בגירים הם פרוצדוראליים בעיקרם, ואילו

הסעיפים שהוחלו עליהם (בשינויים המחויבים) - סעיפים 9, 21, 22, 24, 26 למעט פסקאות אחדות ו- 27 - עניינם הוא בדרכי ענישה וטיפול. הנה כי כן, בחירתו המפורשת של המחוקק הייתה להחיל את המסגרת הנורמטיבית-ענישתית (דרכי ענישה וטיפול) של חוק הנוער גם על נאשמים בגירים שביצעו את העבירה בהיותם קטינים. מי שביצע עבירה כקטין לעולם יידון כקטין לענין דרכי ענישה וטיפול כאמור, גם אם הועמד לדין כשהוא כבר בגיר; זוהי נקודת המוצא של החוק. ואכן, טמון בכך היגיון רב. השיקול בדבר קטינות בעת ביצוע העבירה הוא כבד משקל, כמוסבר לעיל, והוא רלוונטי בהיבטים שונים גם לנאשמים שכבר בגרו."

ובהמשך:

"... יחד עם זאת, אין לשלול הבדלים מסוימים בין ענישתם של נאשמים בגירים שביצעו את העבירה בהיותם קטינים לבין ענישתם של נאשמים קטינים, בהיבטים שונים, ובשל ההצדקות השונות לענישה שניתן לתרגמן לשיקולים של ממש. המסגרת הנורמטיבית-ענישתית הכללית היא כאמור אותה מסגרת, אולם האיזון בין השיקולים השונים במקרה קונקרטי יכול להשתנות בין היתר כנגזרת של גיל הנאשם בעת גזירת הדין. אמנם כאמור, המחוקק בחר להחיל על נאשם, בגיר וקטין, שביצע עבירה בהיותו קטין, מסגרת נורמטיבית-ענישתית אחת, שבמסגרתה לקטינות משקל משמעותי ולשיקולי השיקום מעמד של בכורה. אולם גילו של הנאשם בעת גזירת העונש - אם בגיר הוא או קטין - הוא מרכיב בעל משקל שאין להתעלם ממנו. פניה של הענישה, כידוע, אינם מופנים רק לאחור, שהרי אחת ממטרותיה החשובות היא הכוונת התנהגותו של הפרט שסרח (ולעתים גם של הרבים) לעתיד לבוא. כמו כן, כנזכר כבר לעיל, גם בענישה של קטינים רשאי בית המשפט להתחשב בעקרונות הענישה הכלליים, תוך התאמתם לענישת הקטין, "ככל שסבר שראוי לתת להם משקל בנסיבות המקרה" (סעיף 40טו(ב) לחוק העונשין). מכל מקום, הבדלים בענישה כתוצאה מבגירותו של נאשם שביצע את העבירה בהיותו קטין, בשל ההצדקות השונות לענישה של קטינים שהוזכרו לעיל, לא צריכים להיות משמעותיים יתר על המידה, ואין הם צריכים להתקרב להבדלים הניכרים בענישה של קטינים לעומת ענישתם של בגירים."

79. בע"פ 5725/15 פלוני נ' מדינת ישראל (4.8.16), שב ודן בית המשפט העליון בסוגיית שפיטתו של בגיר שביצע עבירה בהיותו קטין, ובפרט בשאלה על פי אילו קריטריונים תבחן ההתייחסות אליו. באותו מקרה נדון עניינו של מערער בגיר, אשר הורשע בביצוע עבירות מין שביצע בהיותו קטין כבן 15 ואולם, כתב האישום כנגדו בגין עבירות אלה הוגש בהיותו בגיר כבן 42. במסגרת פסק הדין זה נקבע, בין היתר, כדלקמן:

"הנה כי כן, גם כאשר מדובר בבגיר שמלאו לו 19 שנים, והוא נותן את הדין על

מעשים שביצע בהיותו קטין - שיקולי השיקום והטיפול תופסים מקום, לעיתים אף מרכזי, בקביעת העונש (ראו גם: ע"פ 7416/15 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקאות 13-14 (22.5.2016)).

בד בבד, גם לשיקולי הגמול וההרתעה נודע מקום נכבד בגזירת הדין - כך מורנו תיקון 113 לחוק העונשין, שגם הוא חל כאמור על אותו בגיר. השיקולים השונים מושכים לכאורה לכיוונים מנוגדים, ומטבע הדברים האיזון ביניהם קשה הוא - ופסק דינו של בית המשפט המחוזי מעיד על קיומו של צורך להצביע על עקרון מנחה מבין שיקולי הענישה השונים בעניינו של בגיר שביצע את העבירות בהיותו קטין.

דעתי היא שככלל יש למקם את נקודת האיזון בהתאם לגיל הנאשם בעת גזר הדין (קטין, בגיר-צעיר, בגיר-בוגר). שיקולי השיקום ושיקולי הגמול ניצבים משני עבריו של רצף אחד, מעין פס נע, והתנועה מצידו האחד של הפס לעבר צידו השני צריך שתיעשה בהתאם לגילו של מי שהיה קטין כשביצע את העבירה, בעת שבה הוא עומד לדין: כאשר מדובר במי שהוא קטין גם בעת גזר הדין - נקודת האיזון תימצא קרוב מאוד לקצה הרצף, סמוך לשיקולי השיקום. כאשר מדובר בבגיר-צעיר בעת מתן גזר הדין - כבר נפסק שנקודת האיזון תנוע מעט על גבי הפס אל עבר שיקולי הגמול, אך עדיין תיוותר סמוכה לשיקולי השיקום. וכאשר מדובר באדם כבן 42 בעת ענישתו, כבעניינו, מן הראוי למקם את נקודת האיזון קרוב יותר לשיקולי הגמול מאשר לשיקולי השיקום. שהרי כפי שכבר צוין, ההנחה שביסוד חוק הנוער היא שככל שמדובר באדם צעיר יותר, כך רבים הסיכויים להחזירו למוטב ועל כן שומה עלינו כחברה לרכז את מאמצנו במטרה להביא לשיקומו. מטבע הדברים, ערכו של שיקול זה פוחת כאשר עסקינן במי שבעת גזר הדין הוא זה מכבר אדם בוגר. ובה בעת ייאמר, כי היבטים אחרים של שיקולי שיקום ממשיכים להתקיים, כפי שיפורט בהמשך, גם אם ידם אינה על העליונה.

חשוב עוד להבהיר כי בבוא בית המשפט לגזור את דינו של בגיר-בוגר בגין מעשים שביצע בהיותו קטין, נודעת משמעות רבה לעובדת היותו קטין בעת ביצוע העבירה - דווקא בהיבט של שיקולי הגמול. לפי סעיף 40 לחוק העונשין (המצוטט לעיל) נדרש קיומו של יחס הולם בין העונש לבין חומרת מעשה העבירה, נסיבות העבירה ומידת אשמו של המערער. וכאשר מדובר במי שביצע את העבירה בהיותו קטין - נהוג לייחס למעשיו פגם מוסרי ומידת אשם פחותים ביחס לבגיר שביצע מעשים דומים...

עצם הקטינות בעת ביצוע העבירה היא שמהווה שיקול משמעותי לקולה בענישה - וככל שמדובר בגיל צעיר יותר כך נהוג לייחס לנאשם מידת אשם פחותה, ולהיפך...".

עם זאת, נקבע, כי: "היותו של המערער קטין בעת ביצוע העבירות מחייבת לקבוע מתחם ענישה נמוך באופן משמעותי ביחס למתחם שהיה נקבע עבור מי שביצע את אותן עבירות כשהוא בגיר - וזאת בשל מידת החומרה המוסרית הפחותה הגלומה במעשיו, וכפי שכבר פורט. קטינות בעת ביצוע עבירה משפיעה על "יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו" - ועל פי סעיף 40ט(6) לחוק מדובר בנסיבה הקשורה בביצוע העבירה, ועל כן יש לה השפעה ממשית על קביעת העונש".

81. מהמקובץ לעיל עולה, אפוא, כי עלינו לבחון את ענישתו של הנאשם על פי המתווה הקבוע בתיקון 113 לחוק העונשין, אך זאת תוך מתן משקל ממשי לקטינותו של הנאשם בעת ביצוע העבירה, בקביעת מתחם העונש ההולם.

ומן הכלל אל הפרט:

82. במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט נדרש לעריכת בחינה תלת שלבית. ראשית, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד, או במספר אירועים. שנית, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם וההנמקה לכך ושלישית, קביעת העונש הראוי בתוך המתחם, או סטייה ממנו אם החוק מאפשר זאת וההנמקה לכך.

83. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נדרש לבחינת הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ובחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לצורך קביעת העונש הראוי לנאשם, בית המשפט נדרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה נתוני העושה ונסיבותיו האישיות.

84. עיון בעובדות כתב האישום המתוקן מלמד, כי עסקינן באירוע אחד, נמשך ובעל קשר פנימי, במהלכו ביצע הנאשם את המעשים ואת העבירות הקמות מכוחם. בהקשר זה ראו ע"פ 4910/13 **אחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14), ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (3.9.15). בנסיבות אלו, הרי שהמעשים מהווים אירוע אחד, בזיקה לדרישות הפסיקה בהקשר זה.

קביעת מתחם העונש ההולם:

85. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נדרש לבחינת הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהעבירות שביצע הנאשם ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה ובחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

86. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהעבירות שביצע הנאשם עניינם, שמירה על כבודו, שלווה, נפשו, שלמות גופו, בטחונו וצנעת הפרט של אדם. כן נפגע ערך חברתי מוגן נוסף שעניינו, שמירה על האוטונומיה של האדם ומניעת הפגיעה בה.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן הרבה של עבירות המין ועל ההשלכות הקשות הטמונות בעבירות אלה. ראו בהקשר זה הדברים שנקבעו בע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.8.08) וכדלקמן:

"הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחונו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבתו עבריינות המין בפועל ובפוטנציה".

בהקשר של העבירה שעניינה מעשה מגונה, יפים הדברים שנקבעו בע"פ 6269/99 אברהם כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 496, שם נקבע, בין היתר, כדלקמן:

"מקור האיסור הפלילי לבצע מעשה מגונה בצורך להגן על שלמות גופו, צנעת פרטיותו וכבודו של האדם. זכותו של אדם באשר הוא להגנה מפני פגיעה בגופו ובכבודו, כמו גם זכותו לפרטיות ולצנעת חייו הוכרו כזכויות יסוד בסעיפים 2 ו- 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.....ערך ההגנה על זכותו של אדם לצנעת גופו עומד גם ברקע האיסור הפלילי על ביצוע מעשה מגונה והוא נושא ממד רב - משקל נוכח הפגיעה הכרוכה בו בזכות יסוד של הנפגע להגנה על גופו ועל כבודו...".

בשים לב למעשים שביצע הנאשם, טיבם, מהותם ואופיים, עת תקף באלימות רבה וביצע עבירת מין חמורה בנפגעת העבירה, הרי שבמעשיו פגע הנאשם באופן משמעותי, ממשי ומוחשי בערכים חברתיים מוגנים אלו.

87. מעשי הנאשם פורטו בהרחבה לעיל ואין צורך לשוב ולפרטם. יחד עם זאת, בקליפת אגוז יצוין, כי הנאשם תקף את המתלוננת, אשר יצאה להליכה בשדות, לאחר שחלפה על פניו בשביל, נצמד לגופה והחל להתחכך בה באופן מיני. לאחר שהמתלוננת נאבקה בו, הנאשם הפילה לקרקע, חשף את איבר מינו, נשכב על המתלוננת, תוך שהיא נאבקת בו, הניח את ידיו על צווארה וחנק אותה, עד שלא הצליחה להוציא קול מגרונה. לאחר שהמתלוננת זעקה לעזרה, הנאשם חסם את פיה, נשך את לחיה והחל להכות בראשה בחפץ קשה שוב ושוב, עד זוב דם. בהמשך, הנאשם דרש מהמתלוננת להתפשט

וניסה להוריד את מכנסיה, חרף התנגדותה, תוך שהוא חוסם את פיה בידו. לבסוף, פסק הנאשם ממעשיו וברח מהמקום, לאחר ששפך את זרעו על מכנסיה של המתלוננת.

88. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הרי שחומרה יתרה טמונה בעובדה, כי הנאשם ביצע את עבירת המין במתלוננת תוך הפעלת אלימות קשה, כאשר המתלוננת נאבקה בו בתוקף. התנגדותה של המתלוננת באה לידי ביטוי, בין היתר, בניסיונה להשתחרר מאחיזת הנאשם, בכך שחבטה על ראשו בנרתיק בד שהחזיקה, הניחה את ידיה על צווארו כדי לחנוק אותו, זעקה לעזרה ופנתה לנאשם בשפתו. חרף זאת, הנאשם לא הרפה מהמתלוננת ואף הסלים את אלימותו כלפיה, לאור ניסיונותיה לגרום לו לחדול ממעשיו.

89. מימד נוסף של חומרה טמון בעובדה, כי הנאשם בחר לפגוע במתלוננת, אישה מבוגרת בת 54 שנים במועד ביצוע העבירות, עוברת אורח אשר התהלכה לתומה בשדות. הנאשם ניצל את גילה המבוגר של המתלוננת, כמו גם את העובדה, כי שהתה לבדה במקום מבודד וללא יכולת להזעיק עזרה.

90. מאידך, ראוי לציין, כי מעשי הנאשם אינם פרי תכנון מוקדם במשמעותו המובהקת של זה ואולם, לא ניתן להתעלם מאופן השתלשלות האירועים ושעה שבכל רגע נתון, יכול היה הנאשם להפסיק את מסכת המעשים ואת פגיעתו במתלוננת.

91. באשר לנזקים שנגרמו כתוצאה מהמעשים, הרי שלמתלוננת נגרמו חבלות בדמות חתך בראש, כאבים בחזה בצד ימין בעת הנשימה, סימני חבלה, נפיחות ואודם בצוואר.

מעבר לנזקים הפיזיים, כאמור, הרי שאין חולק, כי עבירות המין והאלימות שביצע הנאשם הותירו חותם בל יימחה בנפשה של המתלוננת. בהקשר זה נקבע בפסיקה, כי מדובר בעבירות אשר הנזק טבוע בהן באופן אינהרנטי. ראו, למשל, הדברים שנקבעו בע"פ 9283/16 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.18) וכדלקמן:

"...אין ספק כי מדובר במעשים שאין צורך בתסקיר על מנת לקבוע כי יש בהם השפעה טראומטית על מצבה הנפשי. מדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן, וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה (ע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.1.2009); ע"פ 6877/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.6.2012))."

בהקשר זה ראוי להפנות לעולה מתסקיר נפגעת העבירה שהוגש בעניינה של המתלוננת, באשר לנזקים שנגרמו לה בעטיים של מעשי הנאשם והשלכות פגיעת הנאשם בה על כל תחומי חייה, כפי שפורט לעיל.

92. באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע המעשים, הרי שהנאשם מצא במתלוננת אמצעי זמין וקל

לצורך סיפוק צרכיו, דבר המגלם בחובו חומרה יתרה. לא נעלם מעיני האמור בהקשר זה בחוות הדעת ענ/1, כמו גם בטיעוני הנאשם ולפיו, חשיפת הנאשם לתכנים מיניים בגיל צעיר הביאה לחשיבה מעוותת שעמדה ברקע לביצוע העבירות. עם זאת, ברי כי אין בכך כדי להצדיק את ביצוע המעשים והם ראויים לכל גנאי.

93. כן ראוי לציין, כי המעשים בוצעו במלואם על ידי הנאשם וכי הוא אחראי באופן מלא לביצועם. יחד עם זאת, כאמור, יש ליתן משקל משמעותי גם ליכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו, וזאת בפרט נוכח היותו קטין בעת ביצוע העבירות. למידת ההכרה וההבנה של הנאשם את מעשיו והשלכותיהם, הנגזרת מגילו הצעיר בעת ביצוע העבירות, יש לתת משקל ממשי בקביעת מתחם העונש ההולם. יפים לעניין זה הדברים שנקבעו בע"פ 6393/07 פלוני נ' מדינת ישראל (25.9.07) וכדלקמן:

"...קיימת הכרה בכך שכאשר מדובר בנאשמים קטינים, לא אחת אין הכרתם ותודעתם מפותחת ובשלה באופן שעשוי היה לתרום במידה ניכרת למעורבותם במעשה העבירה, שאת משמעותו ותוצאותיו ייתכן שלא הפנימו במלואם".

יצוין, כי אף המאשימה בטיעוניה הציעה, כי יקבע מתחם עונש הולם נמוך יותר מזה הראוי למעשים שביצע הנאשם וזאת, מאחר והיה קטין בעת ביצוע העבירות ולאור גילו הצעיר באותה עת.

94. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הרי שבפסיקה נקבע לא אחת, כי מדיניות הענישה בעבירות מין צריכה להיות מחמירה, ולבטא את הנזקים המשמעותיים שנגרמו לגופם ולנפשם של נפגעי העבירה, כמו גם את האינטרס הציבורי בהרתעתם של עברייני מין פוטנציאליים (ראו בהקשר זה למשל: ע"פ 1526/21 פלוני נ' מדינת ישראל (11.8.22), ע"פ 1072/15 שייניס נ' מדינת ישראל (10.11.15), ע"פ 6479/18 קסטיאל נ' מדינת ישראל, (23.6.19)).

כן ראו בהקשר זה הדברים שנקבעו בע"פ 4018/20 מתן לוגסי נ' מדינת ישראל (30.12.21) וכדלקמן:

"עבירות המין ובראשן החמורות שבהן... הן מסוג העבירות הפוצעות את הקורבנות בגוף ובנפש בצורה קשה ביותר, באופן ההולם עונש מאסר ממושך. לכן גם נקבעה במשך השנים מדיניות ענישה מחמירה ביותר לעבירות מסוג זה, אשר תהלום את סלידתה של החברה ממעשים אלו, תשקף את הנזקים החמורים מהם סובלים נפגעי העבירות ותקדם את האינטרס הציבורי בהרתעת עברייני מין פוטנציאליים (ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 26 [פורסם בנבו] (10.2.2014); ע"פ 2538/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 [פורסם בנבו] (13.11.2019); ע"פ 1778/20 אבו גודה נ' מדינת ישראל, פסקה 39 [פורסם

בנבו [13.6.2021].

95. המאשימה הפנתה לע"פ 7416/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.5.16), אשר נזכר לעיל, שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירה של מעשה מגונה תוך גרימת חבלה גופנית, אשר ביצע בהיותו קטין בן 16. כתב האישום כנגדו הוגש כעבור כארבע שנים, בהיותו בן 20 שנים וחצי. המערער הבחין במתלוננת, רץ אחריה, תפס אותה מאחור בחזה, חיבק אותה והשכיבה על הרצפה בכוח. המערער גרר את המתלוננת לתעלה סמוכה, שם ניסה להסיר את מכנסיה, נגע באיבר מינה מבעד למכנסיים, הרים את חולצתה, נשכב עליה, נגע בחזה ונישק אותה, תוך שהמתלוננת נאבקה במערער וצועקת לעזרה. המערער אחז בראשה של המתלוננת, הלם אותו בקרקע, חסם את פיה והפילה ארצה שוב ושוב. המערער התחכך בגופה של המתלוננת עד שהגיע לסיפוק מיני, אז המתלוננת נחלצה מהמערער וברחה. על המערער הוטלו, בין היתר, 20 חודשי מאסר בפועל. ערעור הנאשם על חומרת עונשו נדחה.

יצוין, כי המאשימה הפנתה למקרים נוספים שנדונו בפסיקה ולענישה שהושתה במסגרתם ואולם, מדובר במקרים בהם נשפטו נאשמים שביצעו את העבירות בהיותם בגירים וזאת, בניגוד למקרה דנן.

96. ב"כ הנאשם הפנה לתפ"ח (נצ') 857-01-16 מדינת ישראל נ' פלוני (16.7.17), שם הורשע הנאשם בכך שבהיותו קטין, כבן 15.5 ביצע עבירה של אינוס בנסיבות מחמירות, כלפי קטינה שהייתה אז כבת 13 שנים, בעוברה עבירה לפי סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, קרי, כשהאישה היא קטינה שטרם מלאו לה 14, גם בהסכמתה. נקבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ל-30 חודשים, וזאת בפרט נוכח השיקול הנוגע לקטנותו של הנאשם ומידת ההכרה שהייתה לו באשר לפגם שבמעשיו. כן נקבע, כי סיכויי השיקום של הנאשם הינם טובים, בעוד ששליחתו למאסר מאחורי סורג ובריאח עלולה לסכל את מאמצי השיקום שלו ולהביא לרגרסיה במצבו, כפי שהעריך שירות המבחן. לאור זאת, הוטלו על הנאשם, בין היתר, 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות.

97. כן הפנה לע"פ 7211/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.12.15), שם הורשע המערער, בגיר אשר היה קטין בעת ביצוע המעשים, בשלוש עבירות של מעשה סדום במתלונן קטין ובמספר רב של מעשים מגונים. מאז ביצוע העבירות ועד להגשת כתב האישום חלפו כעשר שנים. על המערער הוטלו, בין היתר, 30 חודשי מאסר בפועל. ערעור המערער התקבל חלקית, כך שהרשעתו בעבירות של ביצוע מעשים מגונים בוטלה, ועונשו הועמד על 18 חודשי מאסר בפועל.

יצוין, כי אף ב"כ הנאשם הפנה למקרים נוספים שנדונו בפסיקה, אולם אלה עוסקים בנאשמים אשר ביצעו את העבירות ואף נשפטו בעודם קטינים, שעה שטרם בגרו.

98. בשים לב למהות העבירות בהן עסקין, עלינו לתת את הדעת להוראת סעיף 355(א) לחוק העונשין, הקובע עונש מזערי וכדלקמן:

עמוד 23

"355. (א) הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 345, 348(א), (ב) או (ג1), או 351(א), (ב) או (ג1) או (2), לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו.
(ב) עונש מאסר לפי סעיף קטן (א) לא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים, כולו על-תנאי".

מהאמור לעיל עולה, כי מקום בו הורשע נאשם בעבירות המפורטות בסעיף הנ"ל, הרי שהעונש שיושת עליו, לא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט מ"טעמים מיוחדים שיירשמו", להקל בעונשו.

99. העונש המרבי הקבוע בחוק העונשין בגין עבירת מעשה מגונה בכוח תוך גרימת חבלות גופניות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, עומד על 10 שנות מאסר בפועל. מכאן, שהעונש המזערי בגינה, עומד על 30 חודשי מאסר בפועל.

100. בע"פ 1867/00 **מדינת ישראל נ' אבי גוטמן** (27.6.00) דן בית המשפט העליון בהוראות סעיף 355(א) לחוק העונשין, הקובעות, בין היתר, כאמור, עונש מזערי בגין העבירה בה הורשע הנאשם. בית המשפט העליון קבע, כי בהוראה בדבר עונש מזערי בהתאם לסעיף 355 לחוק העונשין, נקט המחוקק לשון כללית בדברו על ענישת מינימום שלא תפחת משיעור מסוים מהעונש המרבי שיוחד לעבירה בסעיף החוק המתאים לה, אולם החוק אינו מדבר על עונש מינימום שעניינו מאסר בפועל דווקא.

101. לאור האמור, בנסיבות העניין ותוך בחינת הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהעבירות שביצע הנאשם ומידת הפגיעה בהם, בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנהוגה ובזיקה לעונש המזערי, כמו גם בהינתן קטינותו וגילו הצעיר של הנאשם במועד ביצוע העבירות, אני סבורה, כי מתחם העונש ההולם נע בין 42 חודשי מאסר בפועל לבין 78 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

קביעת העונש הראוי לנאשם:

102. עתה עלינו לקבוע מהו העונש הראוי לנאשם בהתייחס למתחם העונש ההולם, כפי שנקבע לעיל. בבוא בית המשפט לקבוע מהו העונש הראוי לנאשם, בית המשפט נדרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה נתוני העושה ונסיבותיו האישיות.

103. בנסיבות המקרה דנן אני סבורה, כי אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם כפי שנקבע לעיל לחומרא או לקולא וכי יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם.

בהקשר זה יצוין, כי לא הוגש תסקיר מאת שירות המבחן בעניינו של הנאשם וממילא אף לא נתבקש. כפי שצוין לעיל, בנסיבות המקרה דנן, נוכח העובדה, כי מקום מגוריו של הנאשם הינו בשטחי יהודה ושומרון, ובשים לב להוראות אכרזת דרכי ענישה (תסקיר של קצין מבחן), התשכ"ד - 1964, הרי שלא חלה בעניינו של הנאשם חובת הגשת תסקיר מאת שירות המבחן.

זאת ועוד, הנאשם לא עבר הליך טיפולי כלשהו אשר יצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם בעניינו משיקולי שיקום. בהקשר זה, כזכור, טען ב"כ הנאשם, כי נוכח היות הנאשם תושב השטחים, הרי שאין בנמצא מסגרת טיפולית המתאימה לצרכיו.

104. בבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, ראוי לציין, כי עניין לנו בנאשם אשר הינו בגיר כיום, יליד 1998. עם זאת, כאמור, הנאשם ביצע את העבירות בהיותו קטין בן 14 שנים ו-8 חודשים.

105. עוד ראוי לציין, כי לחובת הנאשם הרשעה קודמת פלילית אחת מיום 2.3.22, בגין עבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק והתחזות כאדם אחר במטרה להונות. בגין הרשעה זו נדון הנאשם, בין היתר, ל-45 ימי מאסר בפועל. יצוין, כי מאסר זה ריצה הנאשם במקביל למעצרו בהליך דנן.

מאידך, שמתי ליבי לכך שעברו של הנאשם אינו מכביד ואינו כולל עבירות מתחום המין, או האלימות.

106. כן ראוי לציין את הודאת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, החיסכון בזמן שיפוטי יקר הגלום בהודאה זו, כמו גם העובדה כי בהודאתו עשה הנאשם כדי לחסוך את הצורך בהעדת עדים וביתר שאת, המתלוננת. כן יצונו הצער והחרטה שהביע הנאשם בדבריו על המעשים.

107. לא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כפי שפורטו בטיעוני בא כוחו ובחוות הדעת ענ/1. בהקשר זה שמתי ליבי לתנאים הקשים בהם גדל הנאשם, למצוקה הכלכלית הקשה של הנאשם ומשפחתו ולגורמי הסיכון והדחק שפורטו בחוות הדעת. כן שמתי ליבי לגורמי הסיכוי מהם התרשם עורך חוות הדעת, כפי המפורט שם.

108. כן ראוי לציין את התקופה הניכרת בה שוהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריא, מזה כ-8 חודשים, על הנפקויות והקשיים הקמים מכך. נסיבה זו, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיה, יש לשקלל לקולא. בהקשר זה יצוין, כי לא נעלמו מעיני טיעוני ב"כ הנאשם בדבר מצוקותיו של הנאשם במסגרת מעצרו, הן מבחינת תנאי המעצר והן מהבחינה הרגשית.

109. בנסיבות העניין ותוך בחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, אני סבורה, כי יש למקם את העונש הראוי לנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, אם כי לא בצידו הקיצוני.

110. סבורני, כי תליכיד עונשי ראוי ומידתי בעניינו של הנאשם צריך, כי יכלול בחובו השתת ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא, אשר תיתן ביטוי למכלול נסיבות המקרה דנן, למהות המעשים והחומרה הגלומה בהם ותעלה בקנה אחד עם מיקום העונש הראוי לנאשם במתחם העונש ההולם שקבענו לעיל. יחד עם זאת, ראוי, כי תקופה זו תשקלל בחובה את נתוני העושה ואת נסיבותיו האישיות, הודאת הנאשם והצער שהביע על המעשים, עברו הפלילי, כמו גם יתר ההנמקות שפורטו לעיל, כך שבסופו של יום, תתקבל תוצאה עונשית מידתית וראויה, ההולמת את מכלול נסיבות המקרה דנן.

111. סבורני, כי עמדתו העונשית של ב"כ הנאשם להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, חורגת היא לקולא ואין בה כדי לתת ביטוי עונשי ראוי, נכון ומאוזן לחומרת המעשים שביצע הנאשם ולנסיבות ביצועם. מנגד, עמדתה העונשית של המאשימה חורגת היא לחומרא ואין היא עולה בקנה אחד עם נתוני העושה, קטינותו בעת ביצוע העבירות, הודאתו, לקיחת האחריות, עברו הפלילי הלא מכביד ויתר הנסיבות שפורטו לעיל.

112. עוד ראוי להשית על הנאשם מאסרים מותנים אשר יהיו "כחרב המתהפכת" מעל ראשו של הנאשם כצופה פני עתיד.

113. כן ראוי לחייב את הנאשם בתשלום פיצויים לנפגעת העבירה, כאשר בשיעורם של הפיצויים ישוקללו מהות המעשים, תוצאותיהם, השלכותיהם על נפגעת העבירה והנזקים שנגרמו בעטיים.

114. המאשימה עתרה לחיוב הנאשם גם בתשלום קנס. עם זאת, בהינתן תקופת המאסר בפועל שתושת על הנאשם, חיובו בתשלום פיצויים, כמו גם שהיית הנאשם במאסר וכן במעצר מאחורי סורג ובריא משך תקופה ארוכה, על המשמעויות הכלכליות הקמות מכך, יש להימנע, כך לדידי, מחיוב הנאשם גם בתשלום קנס.

115. סופו של יום, נוכח כל האמור לעיל, הייתי מציעה לחברי להשית על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 46 חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו של הנאשם 16.2.22 כאשר בתקופה זו לא תיכלל ולא תנוכה התקופה בה היה הנאשם גם אסיר למשך 45 ימים, בגין הרשעתו הנוספת.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים כל עבירת מין או אלימות מסוג פשע.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים כל עבירת מין או אלימות מסוג עוון.

ג. תשלום פיצוי לנפגעת העבירה (ע.ת. 1 בכתב האישום המתוקן) בסכום של 30,000 ₪. סכום זה ישולם ב-10 שיעורים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 1.1.23 וב-1 לכל חודש שלאחריו באופן רציף ועוקב. אי עמידה באחד התשלומים במועד, תביא לתשלום יתרת הפיצויים בשיעור אחד.

י' שטרית, שופטת

כב' הנשיאה אסתר הלמן
מסכימה.

**אסתר הלמן, שופטת
נשיאה**

כב' השופט דבור
מסכים.

סאאב דבור, שופט

הוחלט אפוא, פה אחד להרשיע את הנאשם ולגזור עליו את העונשים המפורטים בפסק דינה של השופטת י. שטרית.

הודעה זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

סאאב דבור, שופט

יפעת שיטרית, שופטת

**אסתר הלמן, שופטת
נשיאה**

30 אוקטובר 2022

הוקלד על ידי שרה זרביב